

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 września 2023 r.,
sprawy **D. K.**
skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 471/22
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt III K 344/21

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt III K 344/21 uznał D. K. za winnego tego, że

I. w sierpniu i wrześniu 2016 r. w W., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, w ten sposób, że nabył od M. K. i B. S., celem dalszej odsprzedaży innym osobom środki odurzające w postaci marihuany w ilości co najmniej 1 kilograma o łącznej wartości co najmniej 14 500 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 65 § 1 k.k. i skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 300 stawek po 50 zł, orzeczenie na zasadzie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na rzecz Stowarzyszenia M. od oskarżonego nawiazki w kwocie 1.000 zł, orzeczenie na zasadzie art. 45 § 1 k.k. przepadku kwoty 14.500 zł tytułem równowartości osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa korzyści majątkowej,

II. w sierpniu i wrześniu 2016 r. w W. i w innych miejscowościach województwa [...], wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz wymierzył mu karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności, zaliczył okres tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności, zasądził od oskarżonego stosowne koszty i opłaty.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wniósł obrońca oskarżonego D. K. adw. K. K. i podniósł następujące zarzuty:

I. zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego D. K. rozstrzygnięciem objętym punktem I został wydany z obrazą przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 6 k.p.k.;

II. zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego D. K. rozstrzygnięciem objętym punktem I został wydany na skutek dokonania błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia skutkujących uznaniem:

1) że D. K. w sierpniu i wrześniu 2016 r. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany,

2) że D. K. w sierpniu i wrześniu 2016 r. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1 kilograma,

3) że D. K. w sierpniu i wrześniu 2016 r. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1 kilograma nabywając ww. środki od M. K. i B. S.,

4) że D. K. w sierpniu i wrześniu 2016 r. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1 kilogram nabywając ww. środki od M. K. i B. S. celem dalszej odsprzedaży innym osobom

5) że D. K. w sierpniu i wrześniu 2016 r. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1 kilogram nabywając ww. środki od M. K. i B. S. celem dalszej odsprzedaży innym osobom o łącznej

wartości 14.500 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

III. zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego D. K. rozstrzygnięciem objętym punktem I został wydany z obrazą prawa materialnego, a to art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IV. zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia objętego punktem II został wydany z naruszeniem art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem orzeczenie w stosunku do D. K. nawiązki na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii jawi się być nie było uzasadnione zważywszy, że przypisany ww. udział w obrocie środkami odurzającymi nie doprowadził do uzależnienia lub pogłębienia uzależnienia jakiejkolwiek osoby,

V. zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia objętego punktem III został wydany z obrazą art. 45 § 1 k.k., albowiem z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wynika, że D. K. miałby osiągnąć korzyść majątkową z przestępstwa przypisanego mu w punkcie I sentencji zaskarżonego wyroku,

VI. zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego D. K. rozstrzygnięciem objętym punktem IV został wydany z obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 350a k.p.k.,

VII. zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego D. K. rozstrzygnięciem objętym punktem IV został wydany na skutek dokonania błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia skutkujących uznaniem:

1) że D. K. w sierpniu i wrześniu 2016 r. w W. i innych miejscowościach województwa [...], wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

2) że D. K. w sierpniu i wrześniu 2016 r. w W. i innych miejscowościach województwa [...], wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających,

VIII. zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego D. K. rozstrzygnięciem objętym punktem IV został wydany z obrazą prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k.,

IX. zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia objętego punktem VII został wydany z obrazą przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k.,

Nadto alternatywnie podniósł, w razie niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, jednego z zarzutów zgłoszonych w punktach I, II i III apelacji kolejny zarzut:

X. że zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego D. K. rozstrzygnięciem objętym punktem I w zakresie orzeczenia tak o karze pozbawienia wolności, jak i o karze grzywny jawi się być rażąco niewspółmiernie surowy,

Nadto zarzucił:

XI. że pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt III K 344/21, nie zawiera ani zwięzłego, ani też jakiegokolwiek wskazania, dlaczego Sąd meriti uznał, że dowody zgłoszone przez obrońcę oskarżonego D. K. na rozprawie w dniu 2 września 2022 r. nie są istotne dla poczynienia ustaleń faktycznych.

Podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu i uniewinnienie D. K. od czynów, których popełnienie zostało mu zarzucone w punktach I i II aktu oskarżenia z dnia 23 grudnia 2021 r., sygn. akt Ds [...].

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 471/22, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu w ten sposób, że:

1. w zakresie czynu przypisanego w punkcie I zaskarżonego wyroku przyjął, że został on popełniony we wrześniu 2016 r.

2. wyeliminował ustalenie, iż D. K. z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, a ponadto wyeliminował art. 65 § 1 k.k.

3. obniżył wobec D. K. karę do 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny do 150 stawek po 50 zł,

4. uniewinnił D. K. od popełnienia czynu z art 258 § 1 k.k. przypisanego mu w pkt II części rozstrzygającej

W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Od powołanego wyżej wyroku Sadu Apelacyjnego we Wrocławiu kasację złożył adwokat K. K. – obrońca skazanego D. K. . Podniósł następujące **zarzuty**:

1. zarzut rażącego naruszenia prawa, a to obraży prawa materialnego art.56 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem Sąd *meriti* wadliwie i bez pokrycia w przeprowadzonych w sprawie dowodach oraz wbrew regule z art. 5 § 2 k.p.k. uznał za trafne, że D. K. we wrześniu 2016 r. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, pomimo, że ani w postępowaniu przygotowawczym, ani też w postępowaniu sądowym nie zostało wykazane, aby marihuana, która miała być przekazana ww. skazanemu była w rzeczywistości środkiem odurzającym czy też nie,

2. zarzut rażącego naruszenia prawa, a to obraży prawa materialnego art.56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem Sąd *meriti* wadliwie i bez pokrycia w przeprowadzonych w sprawie dowodach oraz wbrew regule z art. 5 § 2 k.p.k. uznał za trafne, że D. K. we wrześniu 2016 r. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, celem dalszej odsprzedaży ww. środków innym osobom, pomimo, że ani w postępowaniu przygotowawczym, ani też w postępowaniu sądowym nie zostało wykazane, aby marihuana, która miała być przekazana ww. skazanemu była pozyskana, w celu dalszej odsprzedaży innym osobom.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator delegowany do Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Prokuratury Krajowej, wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego D. K. jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 3 lipca 2023 r., sygn. Ds.[...]).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Wskazuje się w doktrynie, iż oczywiście bezzasadna kasacja, to taka kasacja, która bądź to już po jej analizie i skonfrontowaniu z materiałami sprawy, bez potrzeby głębszego w nie wnikania, bądź po takim wniknięciu, jest w sposób niebudzący wątpliwości niezasadna, gdyż stanowi jedynie polemikę z argumentacją sądu, którego orzeczenie zaskarża lub przywołuje argumentację nie mającą żadnego pokrycia w przepisach prawa albo nieprzystającą do realiów danego procesu lub wskazuje na uchybienia, jakie w ogóle w realiach danej sprawy nie wystąpiły, albo na uchybienia, które wprawdzie rzeczywiście wystąpiły, ale nie mogły one mieć istotnego wpływu na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia (por. np. L. Paprzycki, *Oczywista bezzasadność i oczywista zasadność kasacji*, w: P. Hofmański, K. Zgryzek (red.), *Współczesne problemy procesu karnego i wymiaru sprawiedliwości. Księga ku czci Profesora Kazimierza Marszała*, Katowice 2003, T. Grzegorzczak, *Kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia w sprawach karnych i jej skuteczność w praktyce*, *Państwo i Prawo* 2015, nr 6). Przypomnieć trzeba, iż wymienione w przepisie art. 523 § 1 k.p.k. „rażące naruszenie prawa”, jako podstawa kasacji, ma znacznie węższy zakres niż przyczyny apelacyjne, o jakich mowa w przepisach art. 438 pkt. 1, 1a i 2 k.p.k. W jednolitym, wieloletnim już orzecznictwie Sądu Najwyższego, co do podstaw kasacji, przyjmuje się, że jeżeli zarzucana w kasacji wadliwość zaskarżonego nią orzeczenia sprowadza się do przyjęcia za jego podstawę bezzasadnych (nietrafnych) ustaleń, to w rachubę wchodzi uchybienie określone w przepisie art. 438 pkt. 3 k.p.k., mające postać błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a nie rażące naruszenie przepisów prawa materialnego. Podkreśla się też, iż skoro błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, to jest oczywiste, że nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych – „naruszeniem prawa materialnego,” nie może prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji. Nie może ono zatem ani zobowiązywać, ani też uprawniać instancji kasacyjnej do badania – pod pozorem rozpoznawania „zarzutu naruszenia prawa” – zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt II KK 270/07, LEX nr

354285, z dnia 25 lutego 2016 r., V KK 457/15, LEX nr 1991147). Tymczasem oba zarzuty kasacji są zarzutami obrazy prawa materialnego wyłącznie z nazwy. Sąd Najwyższy nie podziela założenia skarżącego, leżącego prawdopodobnie u ich podstaw, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie właśnie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Jedynie na marginesie można wskazać, że identyczne zarzuty, choć ze wskazaniem odmiennej podstawy prawnej, postawiono w apelacji obrońcy D. K.. Wówczas zarzuty te przybrały postać zarzutów błędnych ustaleń faktycznych i jako takie właśnie, tj. zarzuty błędnych ustaleń odnoszących się do udziału D. K. i jego roli w obrocie środkami odurzającymi, zostały rozpoznane przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[SOP]

[a!]